

ГОЛОС МУЧЕНИКІВ

СІЧЕНЬ, 2025

ПІВНІЧНА КОРЕЯ: БОЖЕ СЛОВО НЕ МАЄ МЕЖ!

Північнокорейські підпільні християни продовжують поклонятися Богу, попри жорстокі переслідування

Існує помилкова думка, що євангельське служіння в Північній Корей — це подія майбутнього, але насправді церква в Північній Корей сьогодні зростає швидше, ніж у багатьох країнах світу, зокрема й у Південній Корей! Господь завжди зберігав вірних свідків Свого Слова в Північній Корей через підпільну церкву.

Ми співпрацюємо з підпільними північнокорейськими християнами вже більше 20 років, щорічно доправляючи в Північну Корею понад 40 000 Біблій по суші, морю і повітря, а також транслюючи чотири щоденні короткохвильові радіопрोगрами на Північну Корею і проводячи навчання учнівства для північних корейців, де б вони не перебували.

Історії цього місяця нагадають нам, що кордони та уряди не можуть обмежити Боже Слово (2 Тимофію 2:9)! Бог часто діє через таких людей, через яких ми ніколи не сподівалися.

Цього місяця ми розповідаємо про деяких із цих несподіваних північнокорейців: північнокорейських жінок, які стали жертвами сексуального рабства і живуть у Китаї; 96-річну пані Лі, яка все ще проповідує Євангеліє всім, кого зустрічає; а також північнокорейців, яких навчав пастор Хан, — той самий, що прийняв мученицьку смерть понад 8 років тому.

З повагою,
Ерік і Хьон Сук Фолі

96-РІЧНА ПЕРЕСЛІДУВАНА ПІВНІЧНОКОРЕЙСЬКА ХРИСТИЯНКА КАЖЕ, ЩО ДОЛАТИ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ — ЦЕ БОЖИЙ ПРОМИСЕЛ

«Хто тут головний?» — кричали солдати-комуністи, розмахуючи серпом перед невеликою групою північнокорейських віруючих. Ці віруючі зібралися біля невеликої церкви в гірському селі провінції Південний Пхьонан, Північна Корея, тоді як інші жителі села насторожено спостерігали за цим.

Молодий проповідник вийшов уперед, і солдати наказали йому підставити шию під серп. Коли проповідник нахилився, щоб підставити голову під гостре лезо, вперед вийшов старійшина церкви з білою бородою. «Цей юнак не повинен померти. Я помру замість нього», — сказав старець. Проповідник заперечив, але старець ще раз сказав, що саме він повинен померти.

Солдати були шоковані. Один із них сказав: «Кожен просить за своє життя. Але ви обидва готові померти. Ви єдині, хто готовий померти за те, у що вірите». Збентежені, солдати пішли геть.

Однією з жительок села, яка стала свідком тієї події, була налякана 12-річна дівчинка. Зараз пані Лі 96 років, і вона ніколи не забуде, що сталося в селі, в якому вона жила до Корейської війни. Хоча режим Кіма ще не був установлений на той час, солдати-комуністи вже активно переслідували християн по всій Північній Корей. Деталі того випадку назавжди закарбувалися в її пам'яті.

Хоча вона не була християнкою під час тих переслідувань, Господь продовжував працювати в її серці іншими способами. Її дядько, християнин із Північної Корей, дав їй Біблію та збірник пісень і сказав, що вона повинна повірити в Ісуса. Її бабуся, також християнка, проповідувала Євангеліє, подорожуючи через гірські перевали Північної Корей. Господь використав членів сім'ї цієї дівчинки, щоб посіяти в її серці зерно Євангелія, яке проросло до повної зрілості незабаром після того, як вона приїхала до Південної Корей.

Пресвітеріанська церква в Пхеньяні в той самий період, коли пані Лі стала свідком переслідування солдатами-комуністами членів церкви в її селі (Джерело: Східноазійська та Цифрова бібліотеки Каліфорнійського університету. Архівна колекція Тихоокеанського регіону)

ТРИВАЛЕ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ В ПІВДЕННІЙ КОРЕЇ

Оскільки пані Лі не була християнкою в Північній Кореї, її ніколи не переслідували за віру так, як багатьох північнокорейських християн. Але після навернення у християнство її почали переслідувати в неочікуваному місці — Південній Кореї — із несподіваного боку... її чоловіка.

Під час Корейської війни, як і багато північнокорейців, пані Лі, її чоловік та двоє їхніх дітей утекли до Південної Кореї. Їй було лише 22 роки, коли вона залишила Північну Корею, і на той момент вона вже була одружена протягом семи років. Після приїзду до Південної Кореї у них із чоловіком народилося ще п'ятеро дітей.

Але чоловік пані Лі не схвалював її нову віру в Христа. Мало того, він був готовий зробити майже все, щоб вона не ходила до церкви.

Пані Лі розповідає, що чоловік відрізав їй волосся, ховав одяг і жорстоко бив, щоб відбити бажання ходити до церкви. Вона пам'ятає, як одного разу, коли вона сиділа на підлозі й годувала їхню дитину, він ударив її так сильно, що вона аж перекинулася. Він зробив це для того, щоб забрати її сумку, в якій вона ховала свою Біблію. Чоловік кинув сумку зі всім, що було в ній, у піч і спалив її.

Чоловік так сильно бив пані Лі, що обличчя часто було в синцях і набряках. У ті важкі часи пані Лі нагадувала собі, що якщо вона зазнає переслідувань, то матиме вінець. Насправді щоразу під час побиття вона уявляла, як на тому місці, де її бив чоловік, з'являється ще один вінець.

Одного вечора, коли пані Лі брала участь у нічному молитовному зібранні у своїй церкві, її чоловік зайшов, щоб знайти її. Дезорієнтований, він переплутав пані Лі з іншою жінкою, витягнув її з церкви і побив на церковному подвір'ї. Ця жінка виявилася дружиною голови села. Коли чоловік пані Лі дізнався, що він щойно побив дружину сільського голови, то злякався того, що станеться з ним. Але жінка, яку він побив, нічого не сказала чоловікові, натомість витерпіла побої заради пані Лі.

Це була подія, яка кардинально змінила його життя. Чоловік пані Лі одразу ж перестав її бити і навіть почав ходити до церкви. Він дозволив пані Лі та дітям ходити до церкви, коли вони хотіли. І через багато років, незадовго до смерті, він остаточно віддав своє життя Христу.

Коли багато років тому пані Лі отримала свою першу Біблію від дядька, вона не вміла добре читати і дуже засмутилася. Вона вдячна Господу за те, що Він відкрив їй як фізичні, так і духовні очі, щоб вона могла читати і розуміти Боже Слово

У СВОЇ 96 РОКІВ УСЕ ЩЕ В СЛУЖІННІ

Пані Лі пережила війну, чуму та переслідування. Але вона також пережила різні особисті трагедії, зокрема смерть чотирьох із семи її дітей. Вона згадує, що після смерті одного з дітей хтось запитав її, чи буде вона надалі вірити в Ісуса. Пані Лі відповіла: «Бог дав мені моїх дітей, і Бог забрав їх. Я не покину Ісуса, незважаючи ні на що!»

Хоча пані Лі вже 96 років, вона продовжує розповідати про Ісуса всім, кого зустрічає. Уперше зустрівшись із нею, ми очікували, що студенти нашого Північнокорейського підпільного університету (UU) будуть служити їй. Наші студенти навчаються бути місіонерами для свого народу, тому, коли вони зустріли пані Лі, їхньою першою думкою було євангелізувати її та зробити послідовницею Ісуса. Але, незважаючи на те що нашим студентам уже за 60 і 70 років, вони стали як діти, коли слухали, як пані Лі розповідала про своє життя. А пані Лі не лише ділилася своїм життям, вона також заохочувала студентів UU ніколи не ставитися до своєї віри легковажно.

Пані Лі співає гімн хвали для студентів UU

Вона попросила їх розповідати про Ісуса членам своєї сім'ї та сусідам. І в якийсь момент пані Лі нахилилася вперед, указала пальцем на одну з наших студенток і сказала: «Ви повинні євангелізувати своїх дітей!» Серце тієї жінки пронизало майже видимим болем, коли вона сіла на місце і вигукнула на знак згоди: «А-а-а! Добре!» Ця студентка відразу ж подумала про свого сина, який є анімїстом і виступає проти християнства.

Пані Лі нагадала студентам, що, коли настають переслідування, єдиний спосіб витримати труднощі і гоніння — це триматися за Бога. Вона сказала, що ми повинні молитися так: «Боже, зроби це!»

Наші студенти UU пережили виклик і вдячність під час зустрічі з 96-річною північнокорейською прабабусею, живим свідком, яка бачила «недолю, утиск, переслідування, голод, наготу, небезпеку і меч». Вона змогла засвідчити, що ніщо «не зможе відлучити нас від любови Божої, яка в Христі Ісусі, Господі нашім!» (Римлян 8:35, 39).

Підпільні християни в Північній Кореї моляться разом. Церква в Північній Кореї відрізняється від церкви в інших країнах тим, що там немає церковних будівель і пасторів

НІЧИМ НЕ ПРИМІТНА НАВЕРНЕНА ПАСТОРА ХАНА

Пастор Хан Чун-Рьоль був пастором церкви в Чанбаї, Китай, і давнім партнером «Голосу мучеників» у навчанні, євангелізації та забезпеченні предметах першої необхідності північнокорейців, які перетинали кордон із Китаєм. 30 квітня 2016 року, після того як він відповів на телефонний дзвінок з Північної Кореї, його знайшли мертвим від численних ножових поранень у своєму автомобілі. Агенти державної безпеки Північної Кореї викрали, вбили і залишили пастора Хана мертвим.

Ви — інструмент, який Бог буде використовувати. Будьте не маленьким, а великим інструментом, щоб його використовували з великою користю.

Пастор Хан говорив ці слова північнокорейцям, коли вони розглядали можливість переходу на бік Південної Кореї. Пані Кім була однією з тих перебіжчиків з Північної Кореї, яким пастор Хан також сказав ці слова.

Пастор Хан присвятив своє життя тому, щоб допомогти північним корейцям увійти в Царство Боже, а не в «Царство» Південної Кореї. Він вірив, що після того, як північний кореєць стає християнином, найкращий спосіб служити Христу — це служити своїм сім'ям, навіть якщо це означає повернення до Північної Кореї.

Він також знав похмуру реальність, що Південна Корея є найнебезпечнішим місцем у світі для північних корейців. Північнокорейські перебіжчики в Південній Кореї мають найвищий у світі рівень смертності через самогубство — 16 %.

Завдяки його порадам багато північнокорейських християн або залишилися в Китаї, або повернулися до Північної Кореї, щоб ділитися Євангелієм із членами своїх сімей.

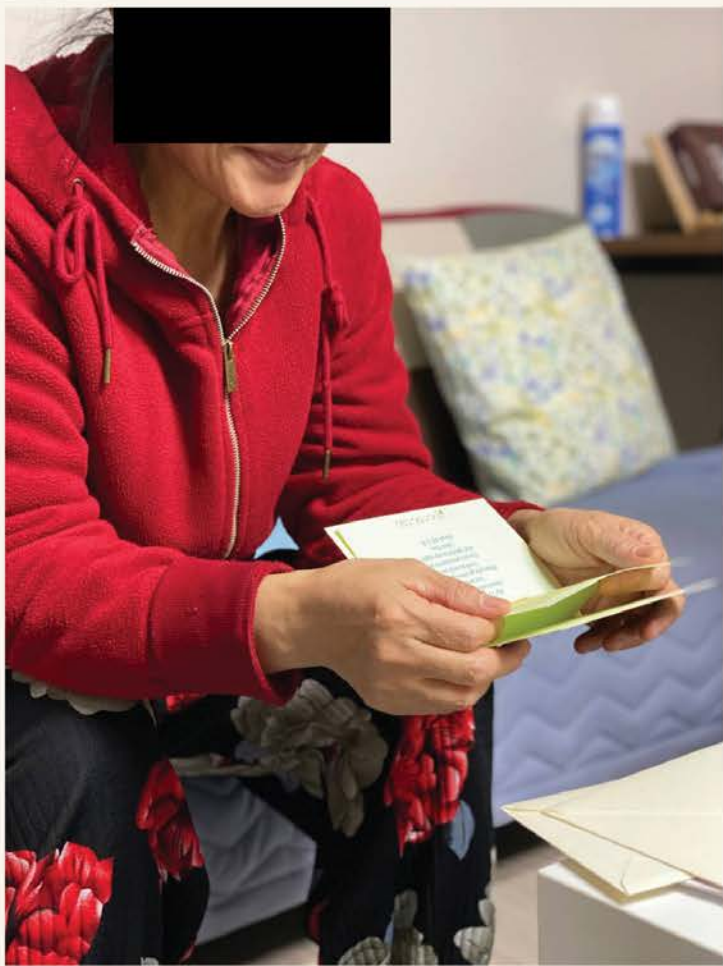
За нашими підрахунками, до своєї смерті 2016 року пастор Хан поділився Євангелієм щонайменше з 1000 північнокорейців. І ще більше людей почули Євангеліє через його учнів.

Ми зустрічалися з багатьма його учнями протягом багатьох років, і пані Кім — одна з останніх.

Пані Кім уперше зустріла пастора Хана в Китаї, коли їй було складно зв'язатися з членами своєї сім'ї, які все ще перебували в Північній Кореї. Пастор Хан надав їй можливість поговорити з батьком, і пані Кім була настільки зворушена допомогою пастора Хана, що почала вірити в Бога.

Пастор Хан знав, що його життя в небезпеці, проте вирішив продовжувати допомагати північним корейцям у Чанбаї, Китай

Пані Кім читає лист підбадьорення від християнина з іншої країни

Але пастор Хан знав, що пані Кім потребувала більше, ніж просто допомоги у спілкуванні з членами сім'ї, вона потребувала зустрічі зі Словом Божим. Насправді, коли пані Кім пізніше попросила у пастора Хана грошей, він відповів, що їй не потрібні гроші, їй потрібен Бог. Тоді пастор Хан дав їй Біблію та поради, як молитися та вірити в Бога. Він не дав їй грошей. Ще тоді, не розуміючи цінності його порад, вона неухильно зростала в Господі й довіряла Йому в питаннях роботи та грошей, замість того щоб отримувати милостиню. Вона почала розуміти, що її найбільша потреба не в грошах, а в Ісусі.

Вона продовжувала підтримувати зв'язок із пастором Ханом до самої його смерті, і він постійно заохочував її продовжувати їти за Господом.

У пастора Хана було багато видатних учнів. Пані Юнг була однією з таких чудових учениць. Вона повернулася до Північної Кореї і стала однією з найкращих працівниць пастора Хана в Північній Кореї, а також вона поділилася Євангелієм із більш ніж 70 північнокорейцями. Санг-Чул — ще один видатний учень, і 2019 року ми зняли короткометражний фільм про те, як пастор Хан вплинув на його життя.

Пані Кім не є одним із цих надзвичайних учнів. Вона не повернулася до Північної Кореї, щоб привести свою сім'ю до Христа. Пані Кім навіть не залишилася в Китаї, як сказав їй пастор Хан. Насправді вона переїхала до Південної Кореї, саме туди, куди пастор Хан закликав її не їхати. І після приїзду до Південної Кореї вона занурилася в різні проблеми, пов'язані з вірою, здоров'ям та сім'єю.

Коли ми зустрілися з пані Кім, вона перебувала на найнижчій точці свого життя, оскільки відновлювалася після важкої операції і жила в тимчасовому притулку в Південній Кореї. Але в її ослабленому стані ми побачили свідчення тієї віри, яку Бог дав їй багато років тому під час служіння пастора Хана.

Незважаючи на життєві труднощі, вона на власному досвіді переконалася у вірності Божої обітниці з Послання до євреїв 13:5: «Я тебе не покину, ані не відступлюся від тебе!»

Пані Кім, імовірно, також сказала б, що вона нічим не примітна і що стала тим «маленьким», а не «великим інструментом», яким сподівався побачити її пастор Хан.

Але її непримітність — це те, що робить цю історію видатною.

Про вірне свідчення пастора Хана досі пам'ятають у Північній Кореї, Китаї та Південній Кореї. Його учні все ще ідуть за Господом та пам'ятають любов і турботу Ісуса Христа через пастора Хана. Це дивовижно.

А через історію пані Кім ми також пам'ятаємо, що кожен із нас є нічим не примітним. Лише через смерть Христа на хресті ми отримали прощення й нове життя. Лише Божа благодать є справді дивовижною, і пастор Хан та пані Кім продовжують свідчити про цю дивовижну благодать.

Влада Північної Кореї намагалася змусити пастора Хана замовкнути через насильницьку смерть, але тепер Бог піднімає його голос і свідчення, щоб їх почули по всьому світу. Дивіться історію пастора Хана очима його учня, Санг-Чула

Пані Кім отримує біблійне консультування та молиться з доктором Фолі

Північнокорейська жінка, яка постраждала від секс-торгівлі, виконує лідерське служіння

Хто перебуває на передовій північнокорейського служіння? Напевно, ви дуже здивуєтеся, дізнавшись відповідь!

Багато хто припускає, що це південнокорейські або іноземні місіонери чи навіть китайські церкви. А втім, саме північнокорейські жінки, які стали жертвами секс-торгівлі, є чи не найефективнішими і найстратегічнішими служительками для своїх співвітчизників.

Через дисбаланс у кількості між чоловіками і жінками в Китаї, спричинений уже нечинною наразі «політикою однієї дитини», деякі чоловіки в сільській місцевості на північному сході Китаю купують північнокорейських жінок як дружин. Хоча багато з цих північнокорейських жінок зрештою втікають і перебираються до Південної Кореї, деякі вирішують залишитися в Китаї і виховувати дітей зі своїми чоловіками-китайцями.

«Голос мучеників» служить цим жінкам протягом десятиліть, але за останні шість років багато з них вимушено посіли лідерські позиції в досягненні свого власного народу, адже уряд здійснює постійні репресії щодо місіонерів і церков, які працюють із північнокорейцями в Китаї.

Одна з таких жінок щотижня ділиться Словом Божим з іншими північнокорейськими сестрами. Вона також навчає цілі родини бути вірними Господу (північнокорейських жінок, китайських чоловіків і дітей). Вона сказала нам: «Ми не можемо просто відкинути ту любов, яку отримали. Хто б що не говорив, що б не сталося, я буду звіщати любов Господа».

РЕПРЕСІЇ В КИТАЇ

Міжнародна громадськість обізнана щодо постійних репресій китайського уряду проти помісних церков по всій країні, але здебільшого поза увагою зали-

шаються конкретні зусилля влади проти церков, які служать меншинам, таких як церкви, що служать північним корейцям у північно-східному регіоні Китаю.

Під час одного з нещодавніх рейдів в одній китайській домашній церкві було конфісковано всі Біблії і матеріали корейською мовою. Усі північнокорейські жінки, які відвідували цю церкву, щоранку повинні були показувати свої обличчя через телефон на вимогу офіцера державної безпеки. Північнокорейським жінкам також було заборонено виїжджати в інші регіони.

Представники китайської влади зараз пильно стежать за північнокорейцями, які, як вони підозрюють, можуть мати намір перейти на бік Південної Кореї. І вони відправляють усе більше північних корейців назад до Північної Кореї, де їм загрожує в'язниця, а іноді й гірше.

Китайська влада намагається ізолювати північнокорейських жінок від іноземного впливу, заохочуючи їх не спілкуватися з південнокорейцями і навіть етнічними корейцями-китайцями. Зараз уряд упроваджує нові програми з надання пільг північнокорейським жінкам, які погоджуються спокійно сидіти вдома і лише обслуговувати свої сім'ї, приміром, таких як дійсне посвідчення особи, що дає право на проживання в Китаї і може утримати їх від висилки до Північної Кореї.

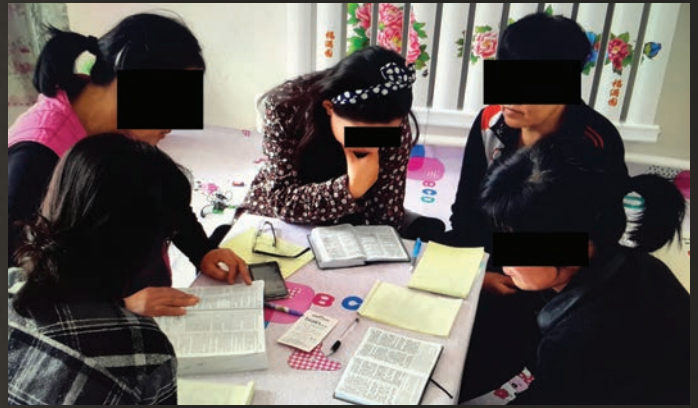
Китайській владі набагато важче відловлювати і зупиняти окремих північнокорейських жінок, які служать іншим північнокорейським жінкам, ніж вистежувати і затримувати іноземних місіонерів, котрі намагаються дістатися до цих північнокорейських жінок. Це пов'язано з тим, що чиновників набагато менше турбує те, що північнокорейські жінки спілкуються з іншими північнокорейськими жінками, ніж із китайцями, корейцями чи іншими іноземцями.

Саме тому «Голос мучеників» зосереджується на навчанні та забезпеченні ресурсами північнокорейських жінок, щоб вони могли ділитися своєю вірою з північнокореянками, які стали жертвами секс-торгівлі.

Жінки, які постраждали від секс-торгівлі, моляться і служать іншій хворій жінці з Північної Кореї

Ціла сім'я (жінка з Північної Кореї, чоловік-китаєць та діти) отримує Божу благодать через проповідь Слова Божого

Жінки, які постраждали від секс-торгівлі, читають Біблію і моляться разом

Свідчення північнокорейських жінок

Одна з північнокорейських жінок, яких ми навчали, сказала нам: «Ми все ще проводимо богослужіння. Я поділилася проповідями [«Голосу мучеників — Корея»], які ви прислали, і люди запитали: "Де ви навчилися цього доброго слова?" Усі почули і говорили, що отримали благодать».

Вона поділилася додатковими свідченнями постраждалих через секс-торгівлю північнокорейських жінок, яких евангелізували інші постраждалі через секс-торгівлю північнокорейські жінки, котрі пройшли навчання за допомогою її служіння.

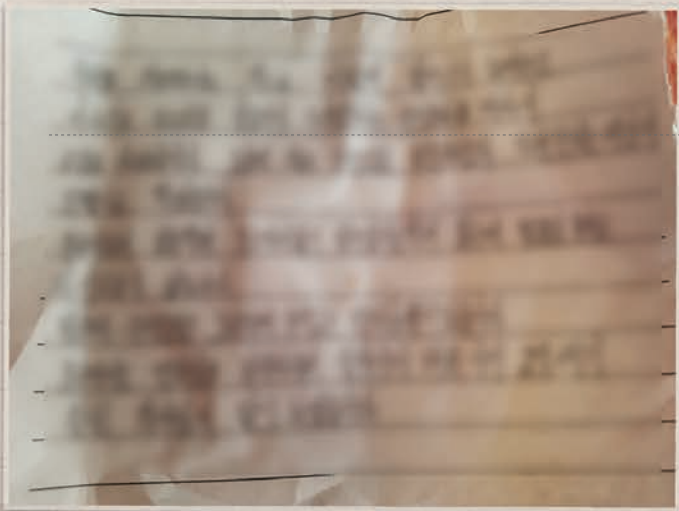
1. «У Чосуні я ніколи не чула імені Бога і навіть не знала, що Бог існує. Зіткнувшись із Маршем страждань, голодом у Північній Кореї в 1994–1998 рр., і щоразу більшими викликами щодня, моєю єдиною думкою було те, як прогудувати і врятувати свою сім'ю. Лець розплющивши очі, я хапала свою сумку торгошкки і виживала лише неймовірними зусиллями. Як це описати? Тоді я намагалася втекти з Північної Кореї і приїхала на цю китайську землю, переживши болісну розлуку з моїм улюбленим рідним містом та коханими братами. Але після мого приїзду легше не стало. Спершу я нічого не могла робити, бо не розуміла мови; я навіть не могла з'їсти ложку рису, якого хотіла, бо мій спосіб життя був іншим; це було справді пекельне життя. Тому щодня я звинувачувала себе. А втім, у мене не було іншого вибору, окрім як жити далі, і я провела довгих п'ятнадцять років, намагаючись не думати про це. Отож, проживши вже досить довго тут, у Чосуні, я зустріла співвітчизників. Один із них після знайомства запросив мене приєднатися до цієї спільноти [групи учнівства інших північнокорейських жінок, які постраждали від секс-торгівлі]. Я навіть не знала, що це таке, але я була така щаслива зустріти співвітчизників і заново відкрити для себе корейську мову... Нарешті я дізналася і зрозуміла, Хто такий Бог. Пізніше я усвідо-

мила, що моя втеча [з Північної Кореї] була закликом від Бога... Я вдячна Господу за те, що Він подарував мені яскраве світло небес, коли я блукала світом; за те, що віднайшов для мене мову, яку я майже забула; за те, що знайшов для мене пісні й танці. Молюся, щоб у майбутньому я більше хвалила Бога, танцювала під ці пісні, щоб вірила лише в одного Бога та йшла за Ним. Амінь». — Сестра А

2. «Приїхавши до Китаю, я відчула багато смутку, болю і печалі. Я завжди була самотньою, але моя подруга познайомила мене з цією спільнотою [групою учнівства північнокорейських жінок, які постраждали від секс-торгівлі], і я навчилася співати гімни хвали й отримала Божу благодать. Я вивчила багато пісень, змогла висловити Богу в молитві свої неспокій та біль, і в моєму серці запанував мир. Я буду продовжувати дякувати Богові й жити, вірячи лише в одного Бога. Амінь». — Сестра Б

3. «Дякую, Небесний Отче! До мого пізнання Бога я блукала, збившись із правильного шляху. Через цю спільноту [групу учнівства північнокорейських жінок, які постраждали від секс-торгівлі] я навчилася хвалити Бога й отримала Божу благодать, щоб краще пізнати Ісуса, Який омив мої гріхи. Я буду продовжувати безмежно дякувати Богові через хвалу Йому і робити все можливе, щоб присвятити своє тіло і душу Господу». — Сестра В

4. «Живучи на чужині, я не могла нормально розмовляти через мовну відмінність і завжди відчувала себе грішницею. Іноді я навіть думала про те, щоб накласти на себе руки, бо не хотіла жити. Одного разу подруга познайомила мене з цією спільнотою [групою учнівства для північнокорейських жінок, які постраждали від секс-торгівлі]. Відтоді я пізнала Бога через пісні прославлення Богу й отримала багато Божої благодаті. Мені це дуже сподобалося. Прославлення Бога давало мені велику силу, і я поклалася на Нього. Дякую за те, що Він зміцнив моє серце і змінив мене, щоб я вистояла у вірі серед постійних скорбот і спокус. Відтепер я не забуватиму про Божу благодать і любов, а труднощі та негаразди цього світу долатиму з хвалою Богу». — Сестра Г

ГОЛОВА, УЩЕРТЬ ЗАПОВНЕНА БІБЛІЄЮ

Нещодавно ми зв'язалися зі ще однією гілкою підпільних християн у Північній Кореї. Як і зазвичай, найпоширеніше прохання від нових контактів — надіслати їм Біблії. Ми виконуємо це прохання і передаємо їм Біблії різними способами.

Звичайно, нас завжди вражає прохання про Біблії. Живучи в місцевості, де мати Біблію означає щонайменше ув'язнення, а то й смерть, їм важко дістати Біблію й нелегко просити про неї. Але найбільше нас вразило те, що ще до того, як попросити у нас Біблії, вони цитували Писання слово в слово!

На запитання, як вони так точно цитують Писання, не маючи Біблії, одна людина відповіла:

Ми, члени підпільної церковної групи, прожили чимало років, а половину свого життя провели в церкві. Оскільки ми навчаємося в церкві, то природно, що наші голови вщерть заповнені Біблією. Також ми занотовуємо деякі вірші. Якщо ви надішлете нам книги Біблії, то ми будемо вам дуже вдячні.

Уважне око помітить дві особливості в словах підпільного християнина.

По-перше, підпільні християни сказали, що половину свого життя вони провели в церкві. Коли ми чуємо це, першою думкою може бути здивування: як вони могли провести стільки часу в церкві, адже в Північній Кореї немає церковних будівель! Але для підпільного північнокорейського християнина церква — це не будівля, вони використовують цей термін на позначення колективного тіла Христа.

По-друге, цей підпільний християнин сказав, що їхні голови «заповнені Біблією». Але як таке можливо, якщо вони не мають Біблії? Для підпільного християнина «Біблія» означає саме Слово Боже, а не контейнер (чи то книга, чи MP3-плеєр, чи власні голова/серце), у якому міститься Слово Боже. Ось чому вони конкретно просять книги «Біблії».

Навіть після всіх цих років служіння в Північній Кореї ми дивуємося підпільним християнам і вчимося у них. І ми глибоко зворушені, коли вони просять нас про допомогу, тоді як насправді саме ми потребуємо їхньої підтримки.

БУДЬ ЛАСКА, МОЛІТЬСЯ РАЗОМ ІЗ НАМИ ПРО ТАКІ ПРОХАННЯ

— За розповсюдження Біблій у Північній Кореї. Милістю Божою ми налагоджуємо нові зв'язки з підпільними християнами і розповсюджуємо Біблії в цій країні багатьма способами, новими і давніми. Будь ласка, моліться за підпільних християн, які отримують Біблії цими каналами.

— За безпеку наших партнерів, вірних Богові людей, у Північній Кореї, які займаються підпільним служінням учнівства та євангелізації.